కథా కౌముది

భయం

డా.రూపేష్ ఆదిమూలం

భయం.ఇది నా హిస్టరీ లోనే లేదు. మనిషి బ్రైన్ పై ఎంతో విశ్వాసం ఉన్నవాణ్ణి. భయాలు అన్నీ మనిషి సృష్టించుకున్నవే అని రోజూ అందరికీ చెప్పేవాణ్ణి. కానీ నాకు కూడా భయపడే రోజు వస్తుందని తెలీదు.

ఆ రోజు మార్చ్ 28, 2020. రాత్రి అయ్యింది. ఇంట్లో ఒక్కడినే ఉన్నాను. మా వీధిలో జన సంచారం కూడా బొత్తిగా లేదు. ఒక్కడినే యూట్యూబ్ లో వీడియోలు చూస్తున్నాను. జీవితం అంటే అంటే ఏమిటి? మనిషి ఎక్కడినుంచి వచ్చాడు ? చనిపోయిన తరువాత ఎక్కడికి వెల్తాడు? ఇలాంటి ప్రశ్నలతో వేదాంతం చెప్పే వీడియోస్ చూడటం నా హాబీ. కోరికలతో పూజలు చేసేవాళ్లంటే అదో చిన్న చూపు. వాళ్లు తమ మీద తమకు నమ్మకం లేని వాళ్లుగా నాకు కనపడేవారు . వీటికి అతీతంగా ఎదగాలని అప్పుడే పరిణతి వస్తుందని లెక్చర్లు దంచడం నా హాబీ. నేనేదో ఇతరులకంటే ప్రత్యేకమైన వాణ్ణని నా నమ్మకం. అందరూ అసహ్యించుకునే సినిమాలు చూసి నేను ఓ పెద్ద మేథావిని అని నమ్మేవాడిని. మనుషులను పరిశీలిస్తున్నాను అని అనుకోవటమే కాదు, వాళ్లని ప్రశ్నించి సమాధానం రాకపోతే సంతోషపడేవాడిని.

ఆరోజు అలాంటి ఈ వీడియోస్ చూస్తుంటే , అప్పుడే వాట్సాప్లో ఒక మెస్సేజ్ వచ్చింది. "మార్చ్ 29 నుండి ఏప్రిల్ 2 మధ్యన అందరూ జాగ్రత్తగా ఉండాలని. ఎట్టి పరిస్థితులలో బయటకు వెళ్లవద్దని, ఏవో గ్రహాలు పట్టి పీడించపోతున్నాయని. " అది చూసి ఏమిటొ ఈ పిచ్చి మనుషులకు , యూ. కె. కి వచ్చినా ఈ పిచ్చి పోలేదు మనుషుల్లో అని అనుకుని నవ్వుకున్నా. అలా వీడియోలు చూస్తూ సమయం చూసుకోలేదు. గడియారం పన్నెండు గంటలు కొట్టింది. అర్థరాత్రి పడుకుందామనుకుంటూ పై అంతస్తులోని నా బెడ్రూం లోకి వచ్చి కర్టెన్స్ వేసుకుందామని కిటికీ దగ్గరకు వచ్చాను . బయట ఏదో చప్పుడు అయినట్టు అనిపించటంతో బయటకు చూశాను. మిణుకు మిణుకుమంటూ వీధిపాలు ఒక్కసారిగా ఆరిపోయాయి .వెలుగుతున్న నా రూం లో కూడా లైట్లు ఆరిపోయాయి. చుట్టుపక్కల ఇళ్లలో కూడా ఇంతే. చుట్టూ చిమ్మ చీకటి . ఇదేమిటి ఒక్కసారిగా ఇలా జరిగింది ? ఏదో కాకతాళీయం అని అనుకున్నా ,

మనసులో ఏదో తెలియని అలజడి . వాట్సాప్ లో మెస్సేజ్ గుర్తుకువచ్చి ఏదో కీడు జరుగుతోందని ఎక్కడో సందేహం . ఛ, ఇలా అనుకుంటున్ననేమిటి అని అనుకున్నాను. అసలు భయం అంటే తెలియనివాడిని ఇలా అనుకోవటమేమిటి అని అనుకున్నాను. ఇంతలో బయట పార్క్ చేసిన నా కార్ లైట్లు వెలిగి ఆరినట్లు అనిపించింది. అరే , కార్ కరెక్ట్ గానే లాక్ చేశానే , మరి ఇది ఏమిటి అని అనుకుంటూ , కార్ ఇంకా ఒకసారి లాక్ చేశాను .కార్ పక్కనే ఉన్న చెట్టు జడలు విచ్చుకున్న దయ్యంలా ఊగుతోంది . దయ్యాలు లేవు అనేవాణ్ణి మరి అది

దయ్యంలా ఉంది అని ఎందుకనుకున్నాను అనుకుంటూ ఆ చెట్టునే చూస్తూ నుంచున్నాను. ఎవరో చెట్టు చాటుగా నించుని నన్నే చూస్తున్న సందేహం . ఒక్కసారిగా ఒళ్లు జలదరించి భయంతో బిక్క చచ్చి పోయాను . కానీ అంతలోనే తేరుకుని , నుదిటిపై పట్టిన చెమటను తుడుచుకుంటూ , మళ్లీ ఆ చెట్టు వైపే ొచూశాను .ఎవరూ కనపడలేదు . అంతా నిశ్శబ్దం. ఇంతలో దూరంగా చుక్ చుక్ మంటూ రైల్ వెళుతున్న శబ్దం . అదే ఆ రాత్రికి చివరి ట్రైన్ అనుకుంటా! ఆ నిశ్శబ్దంలో దాని చప్పుడుచాలా పెద్దగా వినపడుతోంది. . కొద్దికొద్దిగా ఆ శబ్దం కూడా దూరమయ్యింది . మళ్లీ అలుముకున్న నిశ్శబ్దం.

ఎక్కడినుంచో దూరంగా ఒక కార్ వెళుతున్న చప్పుడు . నెమ్మదిగా ఆ కార్ సౌండ్ అంతమయ్యింది .మళ్లీ అలుముకున్న నిశ్శబ్దం . అలా ఆ నిశ్శబ్దాన్నే గమనిస్తూ నుంచున్నాను. నిశ్శబ్దం ఎంత భయకరంగా ఉంటుందో ఎప్పుడో త్రివిక్రం సినిమాలో డైలాగ్ లా విన్నాను కాని ఇప్పుడు ఎంత భయంకరంగా ఉంటుందో తెలుస్తోంది . భయం భయంగా కిటికీ తెరిచి చూశాను

తుప్పుపట్టి చలికి బిగుసుకుని ఉందేమో . మొరాయించి ఒక్కసారిగా తెరుచుకుంది

ఎముకలు కొరికే చలి ఒక్కసారిగా కమ్మి వణికిపోయాను .ఉన్నట్టుండి హోరు గాలి మొదలయ్యింది.

బయట చెట్లన్నీ హొరుగాలికి ఊగి పోతున్నాయి

స్మశాన నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదిస్తూ హోరుగాలి దెయ్యపు చప్పుడు చేస్తున్నది .

దూరంగా ఎక్కడో తీతువు అరుస్తున్న చప్పుడు .

ఏదో ఉపద్రవం రాబోతందని మనసు హెచ్చరించింది .

వణుకుతున్న చేతులతో కిటికీ గట్టిగా పట్టుకున్నాను.

ఈ రాత్రి కాళరాత్రి కాబోతోందని సంకేతమా అన్నట్టు ఒక ఒక పెద్ద మెరుపు మెరిసింది . అంతలోనే పెద్ద వర్షం . ఒక నిమిషంలోనే అది ఆగిపొయ్యింది. పక్కింటి కుక్క అరుపులు. ఆ వీధిలో ఉన్న పెంపుడు కుక్కలన్నీ దానితో జత కలిపాయి. ఏదో భయం వేస్తున్నా , నన్ను నేను తమాయించుకున్నాను.

కళ్లు మూసుకుని పడుకుందామనుకున్నాను. కాసేసు ఆ నిశ్శబ్దంలో అంతా అసహనంగా ఉంది. కానీ ఇంట్లో ఒక్కడినే ఉన్నాను, తలుపులన్నీ జాగ్రత్తగా వేసుకోవాలని, కిందికి వెళ్లి చూశాను ముందు గది తలుపు మూసే ఉంది . కానీ తాళం వేసిలేదు . గుండె ఝుల్లు మంది . అసలే దొంగలు తిరుగుతున్నారు. సాయంత్రమే వేసేశానే , ఇది ఏమిటి అని అనుకుంటూ, గడి వేసి వెనక గది బయట కూడా తలుపు వెద్దామని ఒక్కొక్క అడుగూ కూడ గట్టు కుంటూ, నెమ్మదిగా వెళ్లి వెనకగది తలుపు తీశాను .ఆ గదిలో ఫ్రిజ్ చేస్తున్న చప్పుడు ఏదో భయం కలిగించింది . వెనక తలుపు వద్దకు వెళ్లాలంటే భయం. వెనక తోటలో చెట్లు ఊగుతూ ఉన్నాయి . అప్పుడప్పుడూ తోటలోకి ఒక నక్క కూడా వస్తుంటుంది . నేను తరిమే వాడిని. కానీ ఈమధ్య అది నన్ను చూసి బెదిరిపోవటం లేదు. భయమేస్తున్నా ఒక్కో అడుగూ వేసుకుంటూ వెళుతున్నాను . అడుగు తీసి అడుగు వేస్తుంటే క్రింద చక్కలు చేసే చప్పుడు, ఆ నిశ్శబ్దంలో పెద్ద చప్పుడు చేస్తున్నాయి.ఏదయితేనేం తలుపు కొద్దిగా నెట్టి చూశాను . కానీ ఒక్కసారిగా అది కిర్రున చప్పుడు చేస్తూ తెరుచుకుంది. ఒక్కసారిగా తుళ్లి పడబోయి తమాయించుకున్నాను కానీ, దాదాపు గావు కేక పెట్టిన పని చేశాను. అయినా తమాయించుకుని బయటకు చూశాను. ఎప్పుడో ఉదయం ఆరేసిన నా రెండు జతల బట్టలు గాలికి ఊగుతున్నాయి. అవి చీకట్లో ఏది దయ్యం ఊగుతున్నట్లుగా ఊగుతున్నాయి. త్వరగా ఆ రెండిటినీ తీసుకొద్దామని బయటకు వెళ్లాను . ఒక్కసారిగా ఒక పెద్ద వెలుగు వెలిగింది. కాళ్లు రెండూ ఆగి పోయాయి. కానీ అంతలోనే అది నేను పెట్టిన సెన్సార్ లైట్ అని గుర్తుకొచ్చి కాస్త ధైర్యం వచ్చింది . ఆ వెలుగులో ఆ రెండు జతలూ తీసుకుని లోపలికి వచ్చి తలుపు వేసి అక్కడే నుంచుని ఆలోచిస్తున్నాను. తలుపులూ మూసుకునే ఉన్నాయి కానీ, తాళం వేసి లేదు. అన్ని తలుపులూ పెందలాడే వేసేశాను కానీ, అన్నీ తెరిచి ఉన్నాయి ఎందుకు? తొందరగానే

తాళం వేశానే ! లేక వేశానని అనుకున్నానా? లేదు నా జ్ఞాపకం గట్టిది. ఖచ్చితంగా వేశాను . అంటే తలుపులు తీసుకుని ఎవరైనా వచ్చారా? వాళ్లు నా ఇంట్లోనే ఇప్పుడు ఉన్నారా? అంతే ఇక నా ఊపిరి బిక్కచచ్చిపోయింది.

నా ఇంట్లో నాకు తెలీకుండా ఎవరో ఉన్నారేమో అన్న ఊహే నా వెన్నులో వణుకు పుట్టించింది. ఇంతలో తలుపు అద్దాల బయట మళ్లీ మెరుపులా లైట్ వెలిగింది. చటుక్కున అటు చూశాను . అక్కడ నోరు తెరుచుకుని నా వైపే చూస్తున్న ఓ నక్క. లైట్ వెలుగులో దాని కళ్లు రెండు నిప్పు కణికల్లా ఉన్నాయి. దాని చూపులు నన్ను ఆమాంతం మింగేసేలా ఉన్నాయి. చచ్చిపోతానేమో భయంతో ఒక్క గావు కేక పెట్టి , ఇంట్లో ఎవరైనా ఉన్న భయాన్ని కూడా మరిచిపోయి ఒక్క ఉదుటున పైకి పరిగెత్తి , నా బెడ్రూం లో దూరి తలుపు బిగించుకున్నాను. గుండె దడ దడా కొట్టుకుంటోంది. వళ్లంతా చెమటలు పట్టేశాయి . శ్వాస తీసుకోవటం కూడా కష్టం అవుతోంది . ఈ రాత్రి ఎలా గడుస్తోందో అన్న భయం ఎక్కువైంది. ఎందుకిలా జరిగింది ? ఉన్నట్టుండి నా ఇంట్లో నేనే భయపడుతున్నానేమిటి? నా ఇంటి తలుపులు రెండు పక్కలా ఎవరు తీసి ఉంటారు? నా ఇంట్లో ఇంకా ఎవరున్నారు? నా మీద హత్యాప్రయత్నమేదైనా జరుగుతోందా? నేను ఎవరికీ ఎప్పుడు అపకారమైనా చెయ్యలేదే! ఈ ఆలోచనల్లో భయం అంతకంతకూ పెరుగుతోంది. ఖంగారులో తలుపులు సరిగ్గా వేశానా లేదా? ఆ పాడు నక్క లోపలికి. ఏమైనా వచ్చిందా ? ఇలా ఆలోచిస్తుంటే ఏం చేయాలో పాలు పోవటం లేదు. భయం తో అలానే కూర్చుండి పోయాను . కాసేపటికి కొద్దిగా టెన్షన్ తగ్గుతున్నట్లనిపించింది . ఒకసారి క్రిందికి వెళ్లి చూడాలంటే భయం. ఆ నక్క లోపలికి వచ్చిందేమో, ఇంకా ఎవరైనా ఉందుంటే నామీద దాడి చేస్తే... ఇలా అనుకుంటుంటే నాలుక పిడచకట్టుకుని దాహం వేస్తోంది. కానీ కిందికి వెళ్లాలంటే భయం. కాసేపు తటపటాయించి క్రిందకు వెళ్లాలని అనుకున్నా . అసలు ఎప్పుడూ భయం లేని నాకు ఇప్పుడు భయం కలుగుతోంది. నా మాటల మాయజాలంతో ఎందరి భయాలనో పోగొట్టిన నేను ఇలా భయపడుతున్నానేమిటి ? నో ! నేను భయపడ కూడదు అని అనుకుంటూ కాసేపు రెలాక్సేషన్ ప్రాక్టీస్ చేశాను . కాస్త అలజడి తగ్గిన తరువాత నెమ్మదిగా తలుపు తీసి క్రిందకు వెళ్లి నీళ్లు తాగుతున్నాను.

ఉన్నట్లుండి తలుపు గట్టిగా మోదిన శబ్దంతో గుండె గుభేల్ మంది. అక్కడ పరుగెడితే నా బెడ్ రూంలో పడ్డాను. నేను త్రాగుతున్న గ్లాస్ ఒలికి నీళ్లన్నీ నా మీద పడటం చూసుకోలేదు. గట్టిగా రూం తలుపు బిగించి కూర్చున్నాను. త్రాగుతున్న నీళ్లు గొంతుకు అడ్డంపడి పొరపోవటం వల్ల దగ్గు వచ్చి గాలి తీసుకోలేక ఇబ్బంది పడ్డాను. మొదటిసారి చచ్చిపోతానేమో అన్న భయం నన్ను వెంటాడింది. అంతే ఒణికి పోయాను. నా పిల్లలు , పెళ్లాం, అమ్మ, నాన్న అందరూ గుర్తొచ్చారు. వెంటనే ఏడుపొచ్చింది. నేను చనిపోతే అందరూ ఏడుస్తుంటారు .నేను అప్పుడు అది చూడలేను. నేను కష్టపడి సంపాదించినదంతా అనుభవించకుండా పోతానా? మరి నేను లేక పోతే నా చిన్ని కన్న ఎలా ఉంటాడు ? వాడు ఏడిస్తే ఎవరు ఊరుకోపెడతారు? చిన్నప్పుడు అమ్మ నాన్నలకు దూరంగా పెరిగిన పిల్లలు మానసిక సమస్యలతో బాధపడటం కళ్లారా చూసినవాణ్ణి. నా చిన్ని కన్న అలా అయిపోతాడా? వాడి భవిష్యత్తు ఏమవుతుంది? విల్లు కూడా రాయలేదు . వాడికి ఆస్తి అందుతుందా? గవర్నమెంట్ లాగేసుకోదు కదా? లేదులే ఈ మధ్యే చదివాను . పిల్లలకు అది చెందుతుందంట. అయినా ఇంకొంచెం సంపాదించాల్సింది . పిల్లలకు కావల్సినంత ఉండేది కదా! ఇంకొంచెం ఎక్కువ సంపాదించనదుకు నా మీద నాకు కోపం వచ్చింది. సంపాదించరా అని పెద్దవాళ్లు అంటుంటే జీవితాన్ని అనుభవించాలని ,డబ్బు ఆశలో జీవించవద్దని ,వట్టి శుష్క వేదాంతం చెప్తుండే వాడిని . ఇప్పుడు తెలుస్తుంది. అయినా నా పెళ్లాన్ని అనాలి డబ్బులన్నీ తగలేస్తుంది కాని ఎప్పుడన్నా సంపాదించి చచ్చిందా? నేనే ఎప్పుడూ నా వళ్లు హూనం చేసుకుని సంపాదించడమే కానీ నా సుఖం ఎప్పుడూ చూస్కోలేదు.అందరూ నా మీద పడి తిన్నవాళ్లే. నాకు ఎవరూ సహాయపడలేదు . ఇప్పుడు నా ఖర్మన నన్ను వదిలేసి అది హాయిగా తగుదునమ్మా అది పెళ్లికి పోయింది.నేను ఛస్తే దానికేం? హాయిగా నా డబ్బు ఉందిగా ఇంకొకడిని పెళ్లి చేసుకుని ఊరేగుతుంది. వెంటనే నా పటం గోడకు వెళ్లాడుతున్నట్లు అది దాని కొత్త మొగుడు కలిసి దీపం పెడుతున్నట్టు పాత

సినిమా క్లిప్పింగ్లు కళ్ళ ముందు మెదిలాయి. కానీ అంతలో ఒక మెరుపు మెరిసి గోడపై ఉన్న మా పెళ్లి ఫోటో పై పడి నా ఆలోచనల్ని భగ్నం చేశాయి. అమ్మయకంగా నవ్వుతున్న నా భార్య ముఖం నన్ను చూసి నవ్వుతున్నట్లు అనిపించింది.

నేను అలా ఆలోచిస్తున్నందుకు నా మీద నాకు అసహ్యం వేసింది. ఎప్పుడూ ఆదర్శాలు వల్లించే నాలో ఇంత గా అభద్రత దాక్కుని ఉన్నదా? ఎదిగాను అనుకున్నాను కానీ ఇంకా ఎదగలేదు. ఇలా అనుకుంటుంటే కింద మళ్లీ అలికిడైన చప్పుడు. మళ్లీ నాలో భయం. ఎవరక్కడ? అని అరుద్దామంటే గొంతు పెగలటం లేదు. గొంతు ఎండి పోయింది .కాళ్లు వణుకుతున్నాయి. నెమ్మదిగా కష్టం చేసుకుని ఎవరు అని పెద్దగా అరుద్దామంటే చిన్నా అన్నాను. నెమ్మదిగా నోరు పెగుల్చుకుని గట్టిగా అరిచాను .సమాధానం లేదు. ఎవరైనా ఉంటే ఏమిటి? నెమ్మదిగా ఆలోచిస్తే ఉండరేమో అనిపించింది. కొద్దిగా ధైర్యం తెచ్చుకుని, నెమ్మదిగా డోర్ ఓపెన్ చేసి ఒక్కొక్క రూముల్లో లైట్ వేసి చూశాను. ఎవ్వరూ కనపడలేదు.

ఇంట్లో ఎవరూ లేరన్న విషయం అర్థం అయిన తరువాత ధైర్యం వచ్చింది . అన్ని లైట్స్ ఆపి బెడ్ రూం కి వచ్చాను .తలుపు గడియ పెట్టుకుని పడుకుందామని బెడ్ పై పడుకుంటే, బయట హోరుగాలి చెసే ఈల శబ్దం మృత్యుదేవత చేసే చప్పుడులా ఉంది. మళ్లీ ఏదో సందేహం ! ఈ రోజు ఏదో ఉపద్రవం రాబోతుందని యూట్యూబ్ లో చూశాను . అది నిజం కాబోతోందా ? ఛ ఇదేంటి అనుకుంటూ , టివి ఆన్ చేశా . టైటానిక్ సినిమా వస్తూంది. షిప్ మునుగుతుంటే , కొందరు ప్రయాణీకులకి కష్టం తెలియకుండా వైయోలిన్ వాయిస్తున్నారు. అది నాకేదే నేను చావటానికి ముందు నాకు కష్టం తెలీకుండా ఏర్పాటు చేసినట్టు అనిపించింది . ఛీ ఇదేంటి అనుకుంటుంటే ఎవరో పరుగుగెడుతున్న చప్పుడు ... అంతే భయం భయం ... కొంపతీసి దయ్యం కానీ ఉందా? ఆ ఆలోచన రాగానే , పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. నాకు తెలీకుండానే ఆంజనేయ దండకం చదవటం మొదలుపెట్టాను. ఎప్పుడు అమ్మ చదువుతుంటే నవ్వేవాడిని . దయ్యం దెబ్బకు దేవుడు గుర్తొచ్చాడు. నెమ్మదిగా పోలిస్ కి ఫోన్ చేద్దామనుకున్నా .కానీ వాళ్లు పిచ్చి అని హాస్పిటల్కి తీసుకెళ్తే , నా పరువేంకానూ ! వెంటనే ఆ ఆలోచన వదిలేసి , ఫ్రెండ్స్ కి ఫోన్ చేద్దామనుకున్నా. మ్మ్ వద్దు. వాళ్లు రేపటి నుండి ఆట పట్టిస్తారు . వాళ్లముందు ఎప్పుడూ తెగ ఫోజ్ కొట్టేవాడిని కదా. ఎవరినీ హెల్ప్ అడగలేని నా స్థితి చూసి నా మీద నాకు కోపం , జాలి కలిగాయి. నన్ను ఒదిలి వెళ్లిన పెళ్లాం పై పిచ్చి కోపం వచ్చింది. ఇంతలో పెద్ద శబ్దంతో కిటికీ బ్రద్దలయింది . మంచంపై బిక్కచచ్చిపోయి పడుకున్నాను . ఓ పెద్ద రాకాసి నిప్పులు చెరుగుతూ నాపై పడింది. పెద్ద కోరలు , నిప్పుల్లాంటి కళ్లు. వాడి గోళ్లు నా గుండెపై ఆనించింది. అంతా నిశ్శబ్దం . జాగ్రత్తగా చూస్తే అది ఓ రాకాసి కోడి. ఎప్పుడూ కోడి దయ్యం గూర్చి వినలేదు. కోళ్లలో కూడా దయ్యాలుంటాయన్నమాట. అరుద్దామంటే నోరు పెగలటం లేదు. నెమ్మదిగా "ఎందుకు నా .. నా మీద పడ్డావ్ ? ఎవరు నువ్వు ? అని ఒక్కో మాట కూడ దీసుకుని అడిగాను .

"నన్ను ఎన్నోసార్లు నువ్వు చంపి తిన్నావ్ ? నీ పై పగ.. ఇప్పుడు నిన్ను చంపుతా.. "

"నేను నిన్ను ఎప్పుడు చంపాను. ఎవరికీ హాని కూడా తలపెట్టనే ."

"రేయ్ నీకు కోడి కూర చాలా ఇష్టం కదా. ఎన్ని కోళ్లను చంపి ఉంటావ్? "అని అంది

వణికిపోతూ అన్నాను "అయ్యో , నిన్ను నేను చంపలేదు . షాప్ వాడు చంపాడు ."

"అవునురా వాడు నివ్వు తింటున్నావని , నీ కోసం చంపానంటున్నాడు . శిక్ష నీకే .. నీ కోరిక వల్లే మా కోళ్లు చచ్చాయి . అందుకె వచ్చా ".

"మరి నా కోరికని చంపు . నన్నెందుకు చంపుతున్నావ్? "

"నిన్ను చంపితే కదరా కోరిక చచ్చేది ? నువ్వు పుట్టాక కోరిక పుట్టిందా లేక కోరిక పుట్టి నువ్వు పుట్టావా? "

"ఓరి దేవుడా , చికెన్ తినాలన్న చిన్న కోరిక నా చావుకొచ్చిందా ? మరి గబ్బిలాలు కూడా తింటారట . మరి వారి సంగతేంటి ? "

"ఉందిరా అందరికీ మహమ్మారి ఉంది . అందరి పని పడుతోంది ."

నాకేమీ అర్థం కావటంలేదు. ఏంటి ఈరాత్రి ఇలా అవుతోంది. కోడి ఏంటి దయ్యం ఏమిటి ? అది నన్ను చంపటానికి రావటం ఏంటి?

ఒక పెద్ద వెలుగు ఆ రాకాసి నుండి వచ్చింది. అది చూడలేక కళ్లు మూసుకున్నాను.

"అయ్యో దేవుడా! అందరికీ నీ జీవితాన్ని అనుభవించు. అంతులేని విజయాన్ని అందుకో అని పర్సనాలిటి డెవ్లప్మెంట్ క్లాసులు చెప్పాను. ఈ అంతులేని కోరికలతో మరి మానవజాతి ఏమవుతుందో? కోడే కదా అని ఎప్పుడూ ఆలోంచించలేదు . కానీ ఈ కోడే నా బ్రతుకు అంతం చేస్తుందనుకోలేదు. మనిషిని ఏదీ ఏమి చెయ్యలేదు. అనుకున్నా. చివరకు ఇలా చస్తున్నా. అన్నిటా నిండిన ప్రాణం ఒకటే. నా ప్రాణం పై తీపి అన్ని ప్రాణాలకూ ఉంటుందిగా . ఎప్పుడూ ఇలా ఆలోచించలేదు. ఈ ఆలోచనలతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతూ , ఒక్కసారి ఉన్నాడో , లేడో ఆ దేవుడు గుర్తొచ్చాడు . నాన్న చిన్నప్పుడు చెప్పిన గజేంద్ర మోక్షం గుర్తుకొచ్చింది. అన్ని సంశయాలు తీరి ఏనుగు చేసిన ప్రార్థన విని అ శ్రీహరి దిగి వచ్చాడట. మరి నాకోసం రాడా? మరి ప్రాణం పోయినపుడు ఆ కోళ్లు చేసిన రోదన మాటేమిటి? అప్పుడు రాలేదేం దేవుడు. లేదు రాడు. ఇప్పుడు మాత్రం ఎందుకు వస్తాడు. అన్నీ నేనే చేసి దేవుణ్ణి రమ్మంటే ఆయన ఎందుకు వస్తాడు. నా కర్మకు ఫలితం అనుభవించాల్సిందే. ఇక జన్మ వద్దు, మరణం వద్దు .మరు జన్మ ఉంటే మళ్లీ కోరికలు లేకుండా చెయ్యి స్వామి అని లేని దేవుణ్ణి మనస్ఫూర్తిగా కోరుకున్నాను . మళ్లీ కళ్లు తెరిస్తే వెలుగు , ఓ భీకరమైన కాంతి. అది చూడలేక స్వామీ రామా అని అరుస్తూ కళ్లు మూసుకున్నా. నా చెంపలు రెండూ అది వాయిస్తుంటే కళ్లు తెరిచాను.ఎదురుగా కళ్లు చెదిరే కాంతి . కళ్లు నులుముకుని చూస్తే.. కోడి లేదు ...

సూర్యుడి కాంతి నా ముఖంపై పడుతోంది. పక్క నుండి మా ఆవిడ “ఏంటి అరుస్తున్నారు ? పీడ కలమైనా వచ్చిందా? ఆ చెత్త యూట్యూబ్ లో చెత్త చూడొద్దంటే వినరు.” అని అరుస్తోంది. నాన్నకు ఏం జరిగిందో అని కంగారు పడుతూ నా పిల్లలిద్దరూ నావైపే చూస్తున్నారు. నెమ్మదిగా నా కళ్లు విదిల్చుకుని చూస్తే అర్థం అయ్యింది . నేను ఇప్పటిదాకా కలకంటున్నానని . వళ్లంతా చెమటలు పట్టి ఉన్నాయి. గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటూంది. ఇక నెమ్మదిగా వణుకు తగ్గి నా మనసు కుదుటపడింది. హమ్మయ్యా, బ్రతికే ఉన్నాను . అని అనుకుంటూ పిల్లల్ని దగ్గరకు తీసుకుని ముద్దాడుతుంటే, మా ఆవిడ దగ్గరగా వచ్చి లాలనగా అంది.”మీకు పీడకల వచ్చింది . కలలు కలలే గదా. మీకేమి కాదు . లేచి స్నానం చేసి రాముల వారికి దణ్ణం పెట్టుకు రండి. మనసు ప్రశాంతంగా ఉంటుంది” అంది.

బుద్ధిగా తల ఊపాను. “నాన్న గారిని స్నానం చెయ్యనివ్వండి” అంటూ పిల్లల్ని తను తీసుకు వెళ్లింది.

లేచి స్నానం చేస్తూ అనుకున్నాను . అవును ఎంత పీడకల వచ్చింది. కలైనా నన్ను నేను చూసుకునేలా చేసింది. నాలో అంతులేని భయం. వాట్లోంచి పుట్టుకొచ్చిన కోరికలు. వాటితో నన్ను నేను చూసుకుని నేను తెచ్చిపెట్టుక్కున పనులు. వాటితో ఏదో సాధించి నా భయాన్ని తొక్కిపట్టి , నన్ను నేను దాచేను. నా మేధావితనం , నేను ప్రత్యేకంగా ఉండాలనుకోవటం అన్నీ నా భయాలే. నా భాయాలే నా కలలో కనిపించాయి. నా కలలో నిజాలు బయటకు వచ్చాయి. నిజమే ! నా కోరికలే నన్ను ఇలా చేస్తున్నాయి .వాటినే నిజమని నమ్మాను. కానీ అన్నీ కలగా ఉండేవే. నా భయాలే నా దుస్సప్నం . నా దుస్వప్నమే ఓ రాకాసి . ఎప్పుడైతే వెలుగు వచ్చి నాకు మెలకువ వచ్చిందో అప్పుడే దుస్సప్నం

దూరమైంది . మెలకువలోనే వెలుగు ఉంది . వెలుగులోనే జ్ఞానముంది. ఆ జ్ఞానమే నన్ను నేను తెలుసుకునేలా చేసింది. ఇక ఎప్పుడూ మెలుకువలో ఉండాలి. జాగరూకుడనై ఉండాలి.

భయం , నిద్ర, చీకటి, అజ్ఞానానికి సంకేతం . ఆ చీకటి నుండి బయట పడి జ్ఞాన మార్గంలో ఉండాలి . ఇలా అనుకుంటూ స్నానం చేసి ఎప్పుడూ లేనిది అప్రయత్నంగా రాములవారి ఫోటోకి దణ్ణం పెట్టి , డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నాను.మా ఆవిడ దోశలు వేస్తుంటే "మధ్యాహ్నం ఏంటి కూర?" అని అడిగాను.

"చప్పిడి పప్పు" అని అంది .

"ఆదివారం కుడా పప్పేనా , చప్పగా .. మాంచి ఘాటుగా కోడికూర లేదా?" అని అంటున్నా .. అంతే తింటున్న దోసె గొంతుకడ్డం పడి పొరపోయింది . మా ఆవిడ మంచి నీళ్లకని పరుగెత్తింది.

★★★

COMMENTS